

Monsieur le Président...

Dominique Soetaert

Sinds 16 mei 2007 is Nicolas Sarkozy officieel de zesde president van de vijfde republiek. Hoewel tijdens de verkiezingen alle andere kandidaten meermaals zware twijfels uitten over Sarkozy, wordt verwacht dat zijn dynamisme en gedrevenheid Frankrijk weer op het juiste spoor kunnen brengen. Want wat men ook van de man en zijn ideeën denkt: zijn parcours, panache en politiek talent zijn onmiskenbaar.

Nicolas Sarkozy

President van alle Fransen

Onmiddellijk na zijn overwinning veroordeelde Sarkozy iedere vorm van intolerantie en stelde hij dat hij de "President van alle Fransen" wil zijn. Toch duurde het niet lang voor migrantenjongeren in de voorsteden amok begonnen te maken en opnieuw auto's in brand staken. Zij zijn duidelijk de weliswaar uit hun context gerukte, maar harde uitspraken ("cette racaille") van Sarkozy niet vergeten. Wat ze wél vergeten is dat Sarkozy in de eerste plaats zelf een immigrant is. Met slechts één grootouder die in Frankrijk geboren is, symboliseert Sarkozy de "creuset" die Frankrijk is. Hij is bovendien zelf een schoolvoorbeeld van integratie door als immigrant tot president verkozen te worden. Dat hij van meet af aan stelde dat het pleidooi van Jean-Marie Le Pen voor een stopzetting van de migratie boerenbedrog is, was dan ook helemaal geen electorale verzoeningspoging. Sarkozy is al langer voorstander van een 'immigration choisie', die kandidaat-migranten strenge criteria en een verplicht integratietraject oplegt.

De eerste zet van Sarkozy als president mocht er wezen: hij benoemde de meest vrouwelijke regering uit de Franse geschiedenis, met zijn alter ego als premier en met gezanten uit partijen van alle kleur. Vooral de benoeming van de ex-socialist Bernard Kouchner (hij werd na het aanvaarden van zijn benoeming meteen uit de socialistische partij gezet) als minister van Buitenlandse Zaken was opvallend. Kouchner is als oprichter van Artsen Zonder Grenzen een beroemd zoniet berucht voorvechter van de mensenrechten én een partijgenoot van de verslagen Ségolène Royal. Met zijn regeringsvorming gaf Sarkozy duidelijk aan dat hij een regering van nationale eenheid wil vormen en dat hij de steun van alle partijen wil voor het hervormen van Frankrijk.

Binnenland

Anno 2007 roept de publieke opinie om diepgaande hervormingen in Frankrijk, want de balans na twaalf jaar Chirac oogt verre van rooskleurig. Frankrijk heeft nog steeds een afschuwelijk inefficiënte ambtenarij, de economische groei is relatief klein, de openbare schuld hoog en de werkloosheidsgraad (niet in het minst bij de jongeren) is naar Europese normen bijzon-

der hoog. De massale opkomst in beide stemrondes van meer dan tachtig procent wijst erop dat het publiek deze maatschappelijke problemen onderkende. Sarkozy belooft van Frankrijk weer een dynamisch land te maken, met een lage werkloosheid, waar werk en ondernemerschap voorop staan. Hij heeft een programma met liberale hervormingen klaarliggen, dat binnen de honderd dagen na zijn verkiezing op de rails moet staan. Dat betekent een soepeler arbeidsmarkt, langer werken, lagere belastingen, meer eigen woningbezit, goedkoper investeren in bedrijven. Minder staat: voor elke twee pensioengerechtigde ambtenaren komt er maar één nieuwe ambtenaar terug.

Blijft af te wachten hoe de Fransen daarop zullen reageren. Vakbonden, linkse verenigingen en corporatistische organisaties kondigden vrij snel na de verkiezingen aan dat ze naar oude gewoonte alles zullen doen om de boel te saboteren. Het zal veel wilskracht van Sarkozy én de steun van het parlement vergen om de vastgeroeste verworvenheden van Frankrijk te doorbreken.

Buitenland

Met bovengenoemde, binnenlandse hervormingen lijkt de politieke agenda van Sarkozy al vrij goed gevuld. Toch wordt algemeen verwacht dat hij ook op internationaal vlak Frankrijk opnieuw op de wereldkaart zet. Sarkozy is immers een overtuigde Europeaan: samen met Angela Merkel moet hij in staat zijn via een sterke Duits-Franse tandem de motor van de Europese integratie weer op gang te krijgen. Nu Tony Blair eveneens de fakkel doorgeeft, zal door de drie machtigste naties in Europa een frisse wind waaien, die hopelijk het een en ander in beweging kan brengen. Voor Turkije echter is de benoeming van Sarkozy slecht nieuws: het lidmaatschap van Turkije zit sowieso in moeilijk vaarwater en Sarkozy komt er ronduit voor uit vierkant tegen de toetreding te zijn.

Sarkozy is ook een echte Amerikanist en zal ongetwijfeld de banden met de Verenigde Staten, dat hij afgelopen jaar een aantal malen bezocht, aanhalen. Anderzijds aarzelde hij niet de Amerikanen de levieten te lezen in zijn officiële toespraak door hen aan te sporen het voortouw te nemen in de strijd tegen de opwarming van het klimaat. Aan Afrika ten slotte beloofde hij hulp, een ambitieuze ontwikkelingspolitiek en een mediterrane pact om de banden aan te halen.

Conclusie

Of Sarkozy de beloofde hervormingen zal kunnen doorvoeren, is koffiedik kijken. Hij kreeg in elk geval een sterk mandaat van de bevolking die hij wist te overtuigen van de noodzaak van niet altijd populaire maatregelen. Hij slaagde er bovendien in extreemrechts terug te dringen, iets waar de Belgische partijen een poepje kunnen aan ruiken. De schwing en de adrenaline heeft Sarkozy al. Nu ook de parlementsverkiezingen geen roet in Sarkozy's eten gooiden, zal Frankrijk onder 'Turbo Sarko' misschien in een hogere versnelling kunnen schakelen.